

Svatava Neumannová

NEJVĚTŠÍ SÍLA ŽIVOTA

Výběr básní z let 1965 až 2002

Láska Páně

A kdybys prošel třeba celý svět
a nashromáždil si poklady zlaté,
věř, ničím nemohou ti pomoci,
když dbát nebudeš Boží vůle svaté.

A kdybys vlastnil třeba žezlo krále
a vládl mnoha lidem na zemi,
přec marně budeš hledat útěchy,
když porušíš pravěčné zákony.

Když ve tvém nitru zhasne světlo lásky,
tma ješitnosti zdusí plamen víry,
uvízneš v síti vlastní malosti
daleko od pramene Boží síly.

Když zavřeš brány srdce klíčem pýchy
a setba tvoje vydá hořké plody,
když pokora a lidské soucítění
tvou duši čistým citem neozdobí.

Pak věz, že cesta klamných svodů světa
tě krok za krokem do propasti vede,
bys utonul v hlubině marnivosti
daleko od záře hvězdného nebe.

A proto, osvobod' svou duši z okovů,
by volně vzlétla v nadpozemský jas,
teprve potom v tiché blaženosti
vejdeš v krajiny nevídaných krás.

Teprve pak pochopíš milost Boží,
slzy radosti skanou ve tvé dlaně,
nalezneš prazdroj všeho života
v přejasném Světle věčné Lásky Páně.

O lásce /I./

Láska je nejdražší drahokam světa,
láska je živoucí zahrada Boží,
láska je světlo budoucích časů
planoucí přes hory a hloubky moří.

Láska nás pozvedá k nebeské výši,
k nádherné záři přejasných hvězd,
láska je od věků nejvyšší zákon,
jež řídí kroky všech lidských cest.

Bez lásky člověk nemůže žít,
byl by jak uschlý, neživý květ,
jen v lásce srdce k srdci se sklání,
jen láska dokáže obrodit svět.

Láska nás vede cestami země
po stopách dobra ke Světlu Páně,
láska je čistota, víra a krása,
rosa života z Otcovy dlaně.

Láska je píseň lidského srdce,
přesvatý odkaz Božího Syna,
láska je pramen ze zahrad Světla,
jež z kříže světa bolesti snímá.

Láska je od věků duší člověka,
čím tělu jeho je pozemský vzduch,
klekněme v díku do prachu země,
sepněme dlaně – láska – je Bůh!

Zákon života

Nezávidět, milovat, v tom je zákon žití,
šťasten, komu na srdci Světlo Pravdy svítí.

Budme dětmi Božími, živou vodou země,
dokážeme, že v duši nám vzkvetlo lásky sémě.

Dbejme vůle nejvyšší, dejme duši křídla,
pijme světlo poznání z nebeského zřídla.

Dnem i nocí plujeme k břehům příštích časů,
opěvujeme v činech svých lásku – víru – krásu.

Otvírejme srdce svá vstříc svatosti Páně,
poklekněme do prachu, sepněme své dlaně.

Modlitba jak písnička k nebesům ať vzlétá,
kéž jsme jako jasný proud v širé pláni světa.

Milujme se – v daleku Hvězda Syna plane.
Posvěť se Jméno Tvoje, buď vůle Tvá – Pane.

Láska Boží

Přes bolest, žal i utrpení,
přes toho světa protivenství mnohá
jsi na všech cestách života
v ochraně Lásky svého Boha.

V koberci lidských osudů
zlatá nit lásky tiše svítí,
ten dojde k branám věčnosti,
kdo srdce své zná otevřít.

Láska je lidskou nadějí,
je chlebem tvým i vodou živou,
jen skrze Světlo pravé lásky
jsi spojen s čistou Boží silou.

Až naplní se tvoje žití,
pak jako hvězda v temnotách
tvá duše plná čisté lásky
překročí tiše hvězdný práh.

Láska je věčná píseň nebes,
květ Boží na pozemské pláni,
láska je maják tonoucího,
jenž v bouři světa k nám se sklání.

Láska je všechna krása světa,
jež vzkvetla Boží na vinici,
láska je živé zrnko Pravdy,
jež v srdci lidí tiše klíčí.

Láska je nejcennějším darem,
jejž z rukou Páně smíme vzít,
láska je pohár živé vody,
z něhož nám dovoleno pít.

V pokoře klekám – věčný Pane,
pro čisté lásky svatý plamen
buď požehnáno Tvoje Jméno,
buď vůle Tvá až do věčnosti – Amen.

Oltář srdce

Co říci o lásce, jak promluvit o ní,
o jasném slunci v temné světa pláni?
Láska je s námi od počátku světa
a do konce všech věků bude s námi.

Jen v lásce dotkneme se klenby nebes
a nalezneme pramen slitování,
kdo lásku našel skutečnou a pravou,
čistotu její ve své duši chrání.

Láska je Světlo z nebeského zřídla,
pokorné srdce, které Bohu věří,
láska jsou dlaně spjaté k modlitbě,
poutník, jenž vešel přes práh lidských dveří.

Hledejme lásku, která neoklame,
jež čistá je jak čerstvě padlý sníh,
ten šťasten, kdo poznal tajemství lásky,
kdo v její síle duši k Bohu zdvih.

Lásko, tvá krása nezná hranice,
pouta hmotnosti neztlumí tvůj plamen.
Jsi otevřená brána k věčnosti.
Jsi nejsvětější oltář srdce – Amen.

Pro milou

Jen postůj – milá – chvíličku
v odlesku noci bílé,
když měsíc, stříbrem oděný,
naladí struny snivé.

Jen postůj – milá – v souzvuku
té noci, plné jasu,
má láska nemá hranice
a nezná pouta času.

Jen postůj – milá – na nebi
se hvězdné světy točí.
Sklopené řasy ukryly
dvě hvězdy dívčích očí.

Jen postůj – milá – v důvěře
dětského pousmání,
když moje srdce zjitřené
se k tvému tiše sklání.

Jen postůj – milá – život náš
je okamžikem pouze,
víš, co se duše napláče,
když druhou hledá v touze?

Jen postůj, noci ubývá,
nenajdem prchlou krásu,
až do závrtných vzpomínek
zastudí kapky času.

Jen tiše postůj a poslouvej,
čím zvoní touha bílá.
Do chrámu srdce pro věčnost
skrývám tvůj obraz – milá.

Šťastná závrať

Kdo milence zná, kdo jen poví,
jak sen se v jejich duši spřádá,
a struna tichá v srdci náhle zazní
a lásku do osudu vkládá.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
všechny ty chvíle plné zvláštních vůní,
tak nehmotné a průzračné, jak závoj,
a tiché, jako hloubka říčních tůní.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
ten ruky stisk, to rozechvění,
to pohlazení – hebčí nad samet –
opřádá snem, a přec to není snění.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
co šeptají si, objati svým snem,
co věčného to září nad nimi,
že dražší jsou si každým novým dnem.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
či sudbou tajemnou tě potká někdo druhý,
ze srdcí dvou pak touha překlene
stříbrný most své nadoblačné duhy.

Kdo milence zná, kdo jen poví,
k té kráse každý zpět se navrátí,
lásky je kouzlo čistší nad křišťál
a podobá se šťastné závratí.

Stýská se mi

Stýská se mi, Ladičku můj,
po Tvé něžné dlani,
po Tvé lásce, po Tvém srdci,
po Tvém pousmání.

Smutno je mi, hochu milý,
nitro pro Tě pláče,
ztratila se duše Tvoje
v nedozírné dálce.

Mluvím k Tobě bez ustání,
nevím, zda mě slyšíš,
zda má slova znají vzlétnout
ku nebeské výši.

Miláčku můj, radosti má,
osude můj krásný,
v zahradě Božího ráje
sejdeme se šťastni.

Zahledím se v oči Tvoje
modré jako nebe,
budem s láskou pracovati
navždy vedle sebe.

Otázka

Myslíš, že bys dokázala
nedbat na lásku,
na knihu snů otevřenou,
plnou obrázků?

Jeden obraz druhý střídá,
kdo ti pomůže,
aby v zahradě tvé touhy
vykvetly růže?

Myslíš, že bys dokázala
obejít ten kout,
kde v objetí blízké duše
můžeš spočinout?

Jak bys mohla neslyšeti
ten vábící hlas,
z něhož proudí k srdci tvému
pramen věčných krás.

Vše je skryto v našem nitru,
nač ty otázky?
Nelze žít bez naděje,
ani bez lásky!

Vždyť jenom lásky cit

Přimkni se, milý můj,
blíž k srdci mému,
jako bys brániti
chtěl všemu zlému.

Pohleď mi do očí,
pohlad' mé vlasy,
než v dálce ztratí se
okamžik krásy.

Jak záře sluneční
je milování,
když duše v důvěře
k druhé se sklání.

Když cit se rozhoří
v čistém vznícení,
jas lásky překlene
celičkou zemi.

Naslouchej bez zábran
vnitřnímu hlasu,
než radost odplyne
na vlnách času.

Když láska s čistotou
se tiše snoubí,
zachytíš chvění strun
z nebeské hloubi.

Vždyť jenom lásky cit
svět v ráj promění,
když srdce rozezní
chorál vzkříšení.

Kéž lásky věčné znamení

Kéž lásky věčné znamení
prozářící tvoje bytí,
kéž najdeš světlo poznání,
jež lidská srdce sytí.

Láska je slunce života,
jež nikdy nezhasíná,
září nám z hlubin staletí
v Slově Božího Syna.

Rozsévej lásku po zemi
jak stobarevné kvítí,
nech svého citu čistý tón
na struně času zní.

Vždyť ty, já, každý živý tvor,
jen z vůle Boží dýchá,
jen láska duši pozvedá
v hvězdné krajiny ticha.

Láska je nejpevnější štít,
jenž lidskou duši chrání,
na cestě lásky v každý čas
je pomoc Boží s námi.

Kdo poznal lásky tajemství
a dary ducha množí,
ten celým srdcem sklání se
před věčnou vůlí Boží.

Květ lásky

Žij jenom čisté Lásce Boží,
vždyť hmota v nic se rozplyne
a všechno, co se k hmotě váže
v hodině soudu pomine.

Nenajdeš dům, v němž hlava tvoje
by mohla měkce spočinout,
a jako loďka bez kormidla
budeš na moři světa plout.

Však Láska Boží ponese tě
jak pírkó bouřných na vlnách
a Světlo z pravěčného zdroje
rozsvítí maják v nočních tmách.

A za tím Světlem duše tvoje
vydá se na dalekou pouť,
by mohla jednou, plná díků,
v zahradách ráje spočinout.

Běž po cestičce žití svého,
jež plničká jest oblázků,
a vzhlížej k hvězdám na obloze
a myslí Boží na Lásku.

Zastav se chvíli u pramenů,
kde v tichu lesa voní mech,
a věř, že srdci i té vodě
je těžko žítí v okovech.

Až v brázdách budoucího času
zrníčko dobra v naděj vzklíčí,
pak nádherný květ věčné lásky,
vykvete Boží na vinici.

Milujme své bližní

Všichni jsme jen lidé,
každý z nás má chyby,
ale věčný zákon
nikdo neošidí.

Jak chcem dokázati
zbudovat své příští,
když se naše skutky
v nejednotě tříští?

Stavíme své domy
na hliněných nohou,
slova beze skutků
duši nepomohou.

Před zákonem Božím
neskryjem své dluhy,
břemeno své pýchy
nemá jen ten druhý.

Všechny naše skutky
zpět se k nám navrací,
pomyslná sláva
v nicotě se ztrácí.

Ničím jsou děti
všechny hmotné statky,
když ho nepohladí
vlídná ruka matky.

Nadevšechno v světě
čisté lásky cena,
běda duši, která
k bližním lásky nemá.

Všichni jsme jen květy
jediného stromu,
jen ve Světle Pravdy
najdem cestu domů.

Jen poctivou prací
minem temné proudy,
pak na stezce víry
duše nezabloudí.

Zastavme proud řečí,
vodopády smutku,
osázejme zemi
zrnem dobrých skutků.

Až všechna zrníčka
uzrají do klasů,
zazní zvony míru
nad vlnami času.

Volám, tiše prosím,
buďme k sobě vlídní,
dejme pohár lásky
duším, které žízní.

Ctěme život předků,
jejich prostou víru,
pak se nad stvořením
sklene duha míru.

Kol nás tolik krásy,
tolik vzácných darů,
nenechme je klesnout
do propasti zmaru.

Dbejme vůle Boží,
dejme duši křídla,
by vzlétla k prameni
pravěčného zřídla.

Všichni do jednoho
povinni jsme Pánu,
jít cestou smíření
k nebeskému chrámu.

Až v tichu večera
zazní hlasy zvonů,
otevřme svá srdce
harmonii tónů.

Prosti pochyb, zmatků,
střezme svatý plamen.
Milujme své bližní.
Až na věky.
A m e n .

Největší síla života je láska

Největší síla života je láska,
jen láskou v pravdě žije lidský duch,
bez lásky vadne v srdci květ soucitu
a stále více narůstá náš dluh.

Den za dnem více kolem nás se stmívá,
bez radosti tápeme v prachu cest,
nadarmo nad námi se za večera
tichounce sklání zlato Božích hvězd.

Jak můžem slyšet, co nám srdce říká,
když na sto zámků zavřem jeho brány,
když tam – kde vše nám bylo darováno,
se cítíme být všemocnými pány.

A láska trpí, láska marně touží
projasnit temno lidské marnivosti,
zapomínáme, že na této zemi
jsme provždy jenom dočasnými hosty.

Jdem cestou žití, aniž toho dbáme,
co zůstali jsme dlužni Otci svému,
že často – nedbajíce Jeho vůle,
jsme opomněli vyhýbat se zlému.

Co zaseli jsme, souzeno nám sklízet,
toť dávný zákon, neměnný a svatý,
vše v koloběhu našich životů
se neúprosně každému z nás vrátí.

Vraťme se zpět na cestu Boží vůle,
pomiňme bludnou stezku vlastních přání.
Všechno je v sázce – naplněna míra.
Vznešený Pane – smiluj se nad námi.

Píseň srdce

Nejkrásnější píseň písní
v tvém srdci se skrývá,
dnem i nocí strunou lásky
o Bohu si zpívá.

Její tóny měkce znějí
v chrámu duše tvojí,
její tichá melodie
rány světa zhojí.

Tato píseň z hloubky věků
nikdy neutichá,
hladí duši poraněnou
dokud srdce dýchá.

Naslouchej, co vypravuje
o nebeském ráji,
kde v zahradě Hospodina
zrnka lásky zrají.

Hledej Světlo, hmotná tíže
lidskou duši tísní,
nech rozeznít ve svém srdci
čistou píseň písní.

Pamatuj, že v tomto světě
všeho jen do času,
proto v stopách svého žití
rozsévej jen krásu.

Dbej, by láska jako růže
na srdci ti vzkvetla,
by v tvé duši nepohasl
věčný plamen Světla.

Aby písně díků v nitru
nikdy nedozněly,
by byl nevadnoucím květem
lidský život celý.

Šťasten ten, kdo v Pravdě Slova
našel žití pramen.
Kdo ctí nade všechno v světě
Jméno Boží – Amen.

Milujme se !

Mnohé plody rozumu
chutnají často trpce,
když ostré trny zloby
poraní lidské srdce.

A marně ptáš se v duchu,
proč jenom asi, proč
plamínky světla v nitru
zhasíná temná noc?

Je stále voláno k nám,
ctěte zákony Boží,
vždyť jenom čistá láska
květy radosti zmnoží.

Kdo z nás je bez bolesti,
kdo nezavinil zlého,
proč přidávati tíhu
k břemenu bratra svého?

City lidského srdce
jsou vzácné drahokamy,
krůpěje slitování
ze svatých Božích dlaní.

Vážme si toho daru,
pochopme jeho cenu,
jen láskou, odpuštěním
vzdáš dík Božímu Jménu.

Až jako sami sebe
bližního budem ctíti,
až se hradby malosti
v propast nicoty zřítí.

Teprve potom lidé
v živoucí síle Kříže,
zbaveni zlého, navždy
rozetnou bludné mříže.

Srdce člověka změní
se v živé vody pramen,
v pokoře poklekne
před oltář Pravdy. *A m e n .*

Jenom lásky tajemství

Jenom lásky tajemství
z nás tíž hmoty sejme,
zákon Boží pro věčnost
ve svém srdci mějme.

Láska povede nás blíž
k zemi vytoužené,
čistá radost v duši tvé
nikdy nepomine.

Zákon Světla mluví k nám
za noci i za dne,
bez víry květ naděje
bez užitku vadne.

Kdo ke všemu živému
v nitru lásku chová,
pochovil, že činy jsou
nade všechna slova.

Kdo zachytil znění strun
z nadoblačné říše,
v chrámu Boží přírody
chová se vždy tiše.

Z dálek věčna přilétá
pramen věčné síly,
píseň lásky přivábí
rusalky a víly.

Zahaleny v závoje
tančí při měsíčku,
šťastny – vlídným obdivem
malých bytostníčků.

Nenarušme hovorem
harmonii tónů,
příroda je domovem
zvěře, ptactva, stromů.

Studánky a potoky,
květy luk a strání
jsou živoucím otiskem
věčných Božích dlaní.

Nedopustíme, aby svět
potápěl se v hrůze,
aby vlna násilí
pošlapala růže.

Budme vlídní, kolem nás
bolesti se množí,
jen tak budem v souladu
s věčnou vůlí Boží.

Požehnání lásky

Kdo přijmout chce požehnání lásky,
sám z plna srdce musí lásku dáti,
pak jako sémě vložené do země
se zrno dobra přebohatě vrátí.

Láska jsou čisté oči studánek,
jež nabízí nám pohár vody živé,
kdo pozná její nevýslovnou moc,
tajemství žití náhle poodkryje.

Vnímejte země přelíbeznou krásu
a děkujte za milost Hospodina,
že cestu k branám nebeského míru
nám otevřela Láska Jeho Syna.

Vždyť celé stvoření je řečí Boží,
jen naučit se máme rozuměti
a v běhu žití stále pamatovat,
že řečeno nám: „Budte jako děti.“

Bez lásky jsme jen poutníci bez cíle,
jež v poušti světa trpí stálou žízňí,
a kdyby člověk všechno v světě získal,
bez lásky byl by život krutou trýzní.

Je láska od věčnosti silou sil,
jež klene duhu nad prostor i čas,
ach, Pane, v Lásce Tvého Dítěte
promlouvá k duši živé Pravdy hlas.

A jako hvězda na večerním nebi
nás ozařuje dávná víra čistá
a rozsévá do nitra člověka
květ milosti Lásky Ježíše Krista.

A jako v nebi, tak i na zemi

S láskou a radostí přijímej všední den
a važ si každé prožité hodiny,
nikoho nesud' a stále pamatuj,
že řečeno bylo: „A kdo jsi bez viny...“.

Když mnohé v světě tvou duši poraní,
když přijde bolest, starosti a slzy,
věř, že to všechno nebylo nadarmo,
že jeden s druhým nejsme sobě cizí.

Nic není náhodou, vše od věků je dáno,
nitky svých osudů sami jsme utkali
a jenom s těmi, jimž něco dlužíme,
my v tomto bytí zas jsme se setkali.

Po cestách lásky ved' svou duši k Bohu,
přírodu chraň, bys neminul svůj cíl,
pak poznáš, že i v tom nejprostším dění
prstenec krásy svoji záři skryl.

Pamatuj – všechno má nějaký důvod,
přijímej s růží také její trny,
v modlitbě hledej světlou cestu Pravdy,
pak vyjasní se v tobě všechny stíny.

Jdi vedle bližních s otevřeným srdcem,
všichni jsme přece jenom lidské děti,
dbej zákona zvratného působení,
a naučíš se lidem rozuměti.

Bud' pokorný, život má velkou cenu
a všechno z jedné vůle pramení.
Nezapomeň – jen nesobecká láska
otevře nebe také na zemi !

Láska

Láska je od věčnosti
Božího srdce květ,
láska je jasný křišťál,
jenž obrozuje svět.

Láska je teplo slunce,
v němž zraje lidské sémě,
láska je vodou živou
pro všechny tvory země.

Láska je Božím darem,
jenž z hloubky věků svítí,
jen ve skutečné lásce
lze lidem volně žít.

Láska je prazdroj krásy,
jež z dálek Světla prýští,
láska je pramen víry
pro pokolení příští.

Láska je zlatým mostem,
jenž vede kroky naše,
láska je zaslíbení
věčného Mesiáše.

Láska je pro člověka
studánkou čisté vody,
láska je živý symbol
v úsvitu nové doby.

Modlím se k Hospodinu –
pro lásky věčný plamen,
Otče náš na nebesích
zůstávej s námi – amen.

Píseň o lásce

Láska je víla z pohádky,
jež krášlí naše mládí,
ovění srdce květem snu
a duši měkce hladí.

Láska je cesta ke hvězdám,
jež vede vlnami času,
abychom neztratili cíl
a našli věčnou krásu.

Láska je voda studánek,
tón zpívajících jezů,
příslib nejčistší radosti,
opojná vůně bezu.

Láska jsou hory vysoké
s bílým příkrovem sněhu,
vzdouvající se vlny řek
v něžném objetí břehů.

Láska je dávné tajemství
sílící srdce čistá,
by nezanikly v prachu cest
stopy Ježíše Krista.

Láska jsou rosné krůpěje,
jež ve slunci se třpytí,
stříbrná struna naděje,
jež nepřestává zníti.

Láska je pouto spříznění,
světlo, jež nezhasíná,
nejčistší dotek blaženství,
jež pouta žalu snímá.

Láska je krásy znamení,
skryté v hlubině času,
duhový most, jenž vede nás
k Pravdě Božího hlasu.

Láska je závoj utkaný
ze zlatých nitek touhy,
nekončící dny závratí,
a přec okamžik pouhý.

Láska je růže stolistá
pod baldachýnem hvězd,
pravěčné sémě života
v kolébce lidských cest.

Drobounké, jemné poupátko
v citlivé lidské dlani,
maminčino pousmání,
když nad děckem se sklání.

Od pólu k pólu od věků
jak stříbrojasná páska
srdce lidí obepíná
tajemství bytí – láska.

Všemoc lásky

Co jenom zbytečných jsme prošli cest,
jak zmarnili jsme dar života svého,
jak povrchně jsme často přehlíželi,
co z našich skutků vyrůstalo zlého.

Až jednou spatříš svoji minulost,
jak pestře svítí na obraze světa,
pochopíš v tiché chvíli jasnozření,
že mnohé zlo jsi ve svůj život vplétal.

Koberec, který tkal jsi z vlastních skutků,
je často pln nedobrých, temných nití,
jen jako ostrov vprostřed oceánu
slaboučké nitky lásky jasně svítí.

Tu k nim se v tísní tiše přikláníš
a rád bys rozmnožil je v živý klas,
však s úlekem a bázni náhle poznáš,
že nevíš, zda ti zbývá k tomu čas.

A proto slyš, ty všechno, v čem jsi chybil,
pravdivě přiznej bez bázně a klamu
a z celé duše o to usiluj,
bys zhojil světa otevřenou ránu.

Co krve bližních vpila tato zem,
zdi pýchy zahalily záři Světla
a mnoho bolesti a beznaděje
v kolo osudu lidská vášeň vpletla.

Ty ale věz, láska je Boží Dar,
jediná krása z věků do věků
a jenom tehdy dojdem k svému cíli,
až člověk bude bratrem člověku.

Rozsévej lásku myšlenkou i skutkem,
zbav lidská srdce nedůstojných trýzní,
jdi cestou živých Božích zákonů
a celým srdcem miluj svoje bližní.

Je láska věčná, zlatonosná řeka,
zrníčka víry ve svých vlnách tají,
lodička plná dávných zaslíbení,
jež nese duši blíž k Božímu ráji.

Je nejjasnější světa drahokam,
jenž z dálek nebes lidem země svítí,
je silou, která nad propastí tmy
vyvede duši ze sevření smrti.

Čas je náš přítel, pokud pochopíme,
že máme spravedlivě bližním měřit,
že máme plnit Boží vůli svatou
a Světlo Pravdy ve své duši střežit.

Řečeno bylo – kdo jsi bez viny,
nuž, zvedni tedy klidně první kámen.
Jsme všichni vinni. Místo kamení
darujme bližním Světlo Lásky – **amen**.

O lásce /2./

Je dokonalá spravedlnost věčná,
jež provádí nás sítí hmotných cest,
zákony Boží měrou neúplatnou
nám odměňují odměnu i trest.

Vždyť jaká setba, taková i žeň,
až pochopíme prazákony žití,
teprve potom, plni blaženosti,
v paprsku Světla smíme Pravdu zříti.

Teprve potom půjdeme cestou lásky,
jež dovede nás k nebes výšinám,
teprve potom ve svém srdci lidském
najdeme víry otevřený chrám.

A láska vejde v nebývalé slávě
a dozraje v nás do nádherných květů,
zázračný pramen všeho života
se rozleje do dalek širých světů.

Naděje, víra, čistý vnitřní hlas,
svobodná vůle, láska, vroucí cit,
tak vybavil nás věčný Hospodin,
by struna srdce nepřestala znít.

Však teprve dnes, když kolem nás se šere
a na dosah je náhle doba soudu,
teprve nyní v hlubině svých duší
hledáme světlo duchovního proudu.

A proto slyšme, cit je vzácné sémě,
jež zraje v srdci z věků do věků
a láska, jeho tichá společnice,
je nejkrásnějším darem člověku.

Bez lásky pohasla by záře slunce
a duše nezřela by hvězdný jas
a dětem země nesvornost a zloba
by uzavřela brány věčných krás.

Je láska od věčnosti silou sil,
jež v duši zažehuje svatý plamen.
Ničím je lidský život bez lásky.
Važme si lásky – až na věky – amen.

Poselství lásky

Jak, věčný Pane, dojítí míru,
když všude zříme hynoucí víru?

Jak vzkřísit čisté naděje dávné,
když láska v světě trpí a vadne?

Přesvatý Pane, prosíme Tebe,
jak na zem smutnou vnést kousek nebe?

Jak znovu najít oltáře Boží,
když kolem pýcha a marnost se množí?

Hledí Syn Boží na lidskou bídu,
vidí – lze těžko najít jim klidu.

Jdou tupě kolem živoucích darů,
se smíchem běží po cestách zmaru.

Nevidí světa zářící krásu,
neslyší odbíjet hodiny času.

Tu zvedne Ježíš své ruce svaté:
„Slyšte, co všichni dávno znát máte.

Ten z vás, kdo nezazdil své srdce v klamu,
otevři duši svou věčnému Pánu.

Zahleď se v důvěře k hvězdnému klínu,
zbav zemi dědičnou smutku a stínu.

Ke Světlu kráčeť po cestách víry,
v modlitbě hledej prameny síly.

Bližnímu podej srdce i dlaně,
pracujte společně na zemi Páně.

A jako po noci vstává den bílý,
tak v čisté lásce dojdete k cíli.“

Doznívá sladký přetichý hlas,
doznívá setba v živoucí klas.

Jas Pravdy lidem na cestu svítí,
do srdce padá živoucí kvítí.

Jak zlatá struna zem obepíná
Poselství Lásky Božího Syna.

Otvírejme svoje duše

Otvírejme svoje duše,
budme vděční Hospodinu,
Slovo Syna Světlem Pravdy
prozářilo zemi stínů.

Láska jako rosná krůpěj
v otevřená srdce kane,
nade všechno zlato světa
září v duši Láska Páně.

Naději svou, radost, štěstí,
čerpáme z prazdroje síly,
na oltáři lidských dějin
plane čisté světlo víry.

Vodu ze studánek země
nabíráme do dlaní,
k srdci sklánějí se tiše
světlé nitky nad námi.

Dbejme Božích přikázání,
potom budem prosti vin,
osázejme květem lásky
země požehnaný klín.

Milujme se, střežme Pravdu,
nesme v duši věčný sen,
kéž je celý lidský život
čistou láskou posvěcen.

Otvírejme svoje duše,
nastává čas vzkříšení,
přišla chvíle zaslíbení,
nové příchť na zemi.

OBSAH:

Láska Páně	2
O lásce /1./	3
Zákon života	4
Láska Boží	5
Oltář srdce	6
Pro milou	7
Šťastná závrať	8
Stýská se mi	9
Otázka	10
Vždyť jenom lásky cit	11
Kéž lásky věčné znamení	12
Květ lásky	13
Milujme své bližní	14
Největší síla života	15
Píseň srdce	17
Milujme se !	18
Jenom lásky tajemství	19
Požehnání lásky	21
A jako v nebi, tak i na zemi	22
Láska	23
Píseň o lásce	24
Všemoc lásky	26
O lásce /2./	28
Poselství lásky	29
Otvírejme svoje duše	31